

Csizmadia Alexa

A dolgok állása

VIII. Miskolci Művésztelep: *Objekt*

- Miskolci Galéria – Rákóczi Ház, Miskolc
- 2009. augusztus 25 – szeptember 26.

■ A miskolci művésztelep nyolcadik alkalommal tette lehetővé, hogy a meghívott alkotók egy szűkebben behatárolt témát követve hozzanak létre műveket. Bár ismét kiderült, hogy a kreativitást nem lehet szűkre szabott mederbe terelni, az *objekt* mint kategória kellően tág mozgásteret biztosított a ready made-től a szobrászaton át az installációig. A létrejött művekből rendezett kiállítás meglepően feszes és egységes képet mutatott, amelyen belül az öt művész redukált színhasználatát – a fekete, a fehér, a zöld és a bronz – bár ez aligha egy megfontolt koncepció eredménye, mégis üdítő polifóniát hozott létre.

SZURCSIK JÁNOS fekete geometriai elemmé redukált-összeépített csónak-tárgya a modern szobrászat, elsősorban Barbara Hepworth felé kacsint ki, KOKESCH ÁDÁM rejtőzködő ál-térkamerái szinte alig észrevehetően, szervesen épülnek be a térbe, TARR HAJNALKA pedig a kiállítóterem hátsó falához simulva halmozott fel posztamenseket a padlótól a plafonig (*Tetris*). Utóbbi esetében a fal(sík) relativizálása, a talált tárgy művészetbe emelése – szó szerint – izgalmas játékot eredményezett, de ez a fajta térben gondolkodás kissé kilógott a tematikából, talán másutt és nagyobb helyet érdemelne. Ytong téglából kifaragott *Hegye* nagyobb léptékű makett, amely akár Csontváry *A nagy Tarpatok völgye a Tátrában* című festményére is utalhat, de a műkőből sziklává átírás formai játéka is. A több részből összeállított *Hegy*et fekete szigetelőszalag „keretezés” emelte ki szűkebb környezetéből, mintegy idézőjelbe is téve azt. Míg Kokesch, vagy Karácsonyi visszautaltak saját korábbi munkáikra, illetve azokat fejlesztették tovább, Tarr Hajnalka szabadon mozog a különféle médiumok és problémafelvetések között, kézjegy a kiismerhetetlenség.

KARÁCSONYI LÁSZLÓ ATTILA kis szobrai egyedi és sajátos hangulatú ready made-k. Amikor az angol Chapman testvérek apró, megolvasztott és átfestett katonákból építettek makettszerű installációkat, azzal indokolták választásukat, hogy az ilyen típusú makettekben találják meg a – számukra nyilván szükséges – legneurotikusabb kifejezőmódot. Karácsonyi skarabeuszokkal

Szurcsik János munka közben

vagy egymással küzdő műanyag katonái is valamiféle hasonló neuróztis jelenítenek meg. Az alájuk helyezett habkő-alapok ráadásul a szobrászat tradíciójához kötik őket, az egyik például mintha I. Péter szentpétervári lovasszobrának jellegzetes szikláját idézné. A művész a címadással – *Műemlékműterv* – is utal arra, hogy egy neurotikus kor leendő „monumentumaival” szembesülünk. Hasonlóan ironikus és játékos „párosítás” a táncoló plüss számára is a mellé helyezett tömbszerű, faragott számárformával: a pop artos gesztus és a modernitás találkozása a boncasztalon.

SZÁSZ GYÖRGY talányos, gyakran töredékesnek tűnő szoborfragmentumait blikfangos címekkel (*Nem csak genetikusan változtatott trófea; Óra /fenn-tartott, fenntarthatóság/*) állította pályára. Formái az organikus és a geometriai megközelítés mód között lebegnek: üveglapokra helyezésükkel úgy emelte őket ki a háromdimenziós térből, mintha ezzel próbálná létüket két-dimenzióra redukálni. Ashley Bickerton, talán saját műveire is utalva mondta a 80-as években, hogy „Az object-et az utóbbi évtizedekben letépték a falról, majd a legkülönbözőbb átalakulásokon ment keresztül, mégis makacsul ragaszkodik hozzá, hogy visszamásson a falra. Akkor hát legyen a falon, de agresszíven, kényelmetlenül és dacosan.” Szász munkái látszólag éppen a falra készülnek visszamászni, a miskolci kiállítás azonban arról győzi meg a látogatót, hogy ez talán még korai.

KARÁCSONYI LÁSZLÓ
Műemlékműterv, 2009

SZÁSZ GYÖRGY
Nem csak genetikusan változtatott trófea, 2009

